

— Helvettiin —

VIIMEINEN MELSKE,
LAULU „LAHTARIKAARTISTA“
y. m.

Kirjoittanut DAVID L. LEIVO

Kustannusliike EKIO Helsinki

HINTA 30 P:ÄÄ

Viimeinen melske.

Ylös yhtenä nyt!
Jo on täyttynyt
se malja, kun sappea vuotaa
ja valhetta vaahtona harjallaan,
petossakkaa paksua pohjallaan,
ylen täydeltä törkyä, kuonaa.

Malja juokaamme se!
Veri veljeimme
meitä kutsuu, jo kuulemme hyrskeen.
Joko vihdoin nyt joudumme peijaiseen,
jota valmisti sortajat riemukseen,
vaan kuulkooot nyt kuoleman tyrskeen.

Meitä ruoskillaan
sotanuijillaan
vielä hallita tahtovat haljut.
Meitä nöyriksi tahtovat orjikkeeseen,
sotakoiriksi, kurjiksi hurtikkeeseen,
jotka ryöstäisi leskien almut.

Meitä vaanii he
vaan me kostamme
sotakonnien ilkeät juonet.
Punalippumme liehuvan nostamme
ja jos vuotaakin silloin vertamme,
myös aukeni sortajan suonet.

Tekemäänsä he
 me jo heitämme
 nyt helvettiin joka-ainoon.
 Ja sinnepä saakoot he seurakseen,
 valehenkensä — luomansa perkeleet.
 He on syylliset veljeimme vainoon.

Mitä rautaiset
 Nyt on estehet!
 Haa! Murramme konnien kurjain,
 meillä teettämät loukot ja kytkyimet,
 meillä olleet, ne kautoinsa köytämme,
 iki häpeän merkiksi nurjain.

Ja kun huomen se,
 niin me toivomme,
 tämän jälkeen koittavi melskeen,
 roviolla me rankoina poltamme,
 telopuut, sekä pistimet pelloille
 teemme auroiksi veriset vehkeet.

Vapaus.

Sanan tunnetko tenhoa suurimman,
 joka huulilta neitosen sorjan,
 lähtenyt on sekä murjomman
 myös murtunut rinnasta orjan?
 Joka raatajan köyryisen suorentaa,
 joka vanhuksen harmajan nuorentaa.
 Se on: Vapaus!
 Se on: Vapaus!
 Sana lausuttu kerran.

Kuin lyijyä, korvissa herran se soi,
 kuin korvessa myrsky se pauhata voi
 ja kuin lapsen se karskilta kyynelet saa
 ja kuin laulelon hurmoma tuutussaan,
 sydän sorretun kuulee sen —
 korvissaan — —

Sana: Vapaus!

Sana: Vapaus!

Sekö totta jo kerran?

Laulu »Lahtarikaartista».

Lauletaan kuin: „Kansa muistaa kaubian“ j.n.e.

Ei porvaristo Suomen maan
 voi tuskin löytää vertojaan,
 niin viekasta, niin kavalaa
 ei liene maalla Aasian.

Muistamme talven menneisen,
 sen tuiman pakkas- tuulisen,
 sen, joka idän puhdisti
 ja kruunupäiset kukisti.

Jo luultiin silloin Suomessa
 saatavan elää rauhassa,
 kun virkavalta vaimeni
 ja idän tuulet lauheni.

Nyt köyhä kansa etujaan
 valvoa alkoi omiaan,
 vaan aina tarkoin harkiten
 ja väkivaltaa karttaen.

Siveellisillä keinoilla
 me päätettiin vaan taistella
 ja poliiseilta rautaiset,
 myös poistettiin asehet.

Mutta pian kuultiin kummista
 jo porvareitten hommista
 ja huomattiin sen etanan,
 vaan piilottaneen sarvensa.

Jo seurat salaperäiset
 toimivat, joissa veriset
 entiset roistot yhdessä
 nyt seurusteli ryhmissä.

Ei olis voinut uskoa
 konnien heidän juoniaan,
 kun verikaartin kauhian
 he muodostivat kamalan.

He hankki myrkkykuulia,
 pyssyjä sekä pommeja
 ja vielä kansan varoilla.
 nää murha-aseet maksoivat.

Monelle silloin äidille,
 nää tiedot toivat kyyneleet
 ja moni isä synkästi
 kiroten, katsoi kolkosti.

Nyt vapauttaan puoltamaan
 jo nousi köyhälistö maan
 ja pistimiin se inhoten
 nyt tarttui eessä roistojen.

Jo silloin konnat kalpeni
ja kaupungeista pakeni.
Myös Saksanniemen kartano
oli heillä turva mainio

Kurjimmat kansan hylkiöt
ja petturit ne ilkiöt,
myös monet palkan orjina,
siellä oli herrain koirina.

Järjestyskaartti köyhien
vaan sallinut ei lurjusten
„Saksassansa“ riemuita
ja kävi siellä vieraana.

Taas „lahtarit“ ne pakeni
ja yli Suomen hajosi,
vaan porvaristo pommejaan
nyt heille yhä toimittaa.

Ja vielä isku viimeinen
nyt annettu on köyhilleen,
kun eduskunta lahtarit
jo laillisiksi julisti.

Ei yötä sitä ilkeää,
muistella voi ja häpeää
ei historia vertaista,
voi tietää Suomen kansasta.

Tämä kansa pieni turvaton
ja suurten eessä voimaton,
nyt näinkö alkaa pöyhkeillä
ja sotamiestä näytellä?

Me, jotka sotaa inhoamme,
nyt edessämme näemme
vaan verta sekä kuolemaa,
jos lahtarit saa teurastaa.

Vaan estäkäämme turmio,
me köyhät, joilla voima on!
Pois heittäkäämme lahtarit
ja sortajamme porvarit.

„Kirkon meininki“.

Kuvaavaa on kurkistella
kirkon menoa kiiristellä,
alla ajan alkavaisen,
uuden ajan ulttuvilla

Pappi siellä parta-jeesus
alttarilla askartavi,
rukousta ruikuttaapi,
messuvirttä veuruttaapi.

Taikka parratoin nulikka,
pötypönttöön pötkähtävi,
jossa suustaan surkomatta,
valhe valuu valtanansa.
Sadut saarnan ainehena.
Tekojutut terästeenä.

Vielä virsivirvekkeiltä,
möly, pauhu parvekkeilta,
lehtereiltä lervittääpi.
Urut siellä urajaapi,
Meluparret parajaapi.

Kirkon vahti vakavasti,
toimitustaan toimittaapi.
Rahahaavi hanakasti
sinne tänne singahtaapi.

Äijät silloin ähkiessä,
taskujansa tavoittaapi.
Ämmät virttä veisatessa
hameitansa hajoittaapi.

Rahojansa rakkahia
kukin esiin kuroittaapi.
Syntejensä syvimpiä,
niillä hiukan himmentääpi.

Mutta vielä viimeisenä
toimitus on totisempi.
Korvat kuuleen kuroittuupi,
silmäkin on sirkeämpi.

Koska juttu jumalista,
perkeleistä penseääpi.
Juorujuttuin julkeasti,
seurakunta sekoaapi.

Kun jo pappi palavasti,
kuuluutusta kujertaapi.
Hätäisesti häplättääpi.
Niitä näitä nimeääpi.

